

Manuskript III. 7-2.

Freitag aft. midd. kl. 4. 1839.²

Käraste! Ista natten sof Walter bättre än han på länge sofvit. Likväl har han varit litet kuirig på dagen, visst icke af längtan efter dig skall du tro, utan eljest af påbrände. Han har nu ätit allt emellanåt och merändels fått behålla sitt mål. Jag hade Caloniuss här i dag tillfälligtvis och frågte äfven om Walter. Han ansåg allt vara handplågor, förordnade bad och syrstillande droppar och bad mig föröfrigt vara obekymrad om hans gräljningar. Febern har nu varit alldeles borta, och den gamla Svettningen har infunnit sig i stället. Jag tycker att gossen alldrig sofvit så mycket som denna tid. Äfven nu tar han sig en lur, som börjat sedas för min middagssovna. Besynnerligt är, att han alldeles icke förmärksat sakna dig; jag har alldrig kunnat tro att ett barn skulle till sådant grad kunna vara olik sin far. För honom tyckes du gärna få dröja i Helsingfors fast till Söndag afton.

38211
Paltarne lefva som vanligt i krig med
hvarandra och Lisett så lång Klagen är,
och då jag, såsom nu saktadt deras
skräll ville vara hemma, blir jag ut-
skurad och utstäddad.

Min bästa du var nu obekymrad
om Walter och lita på att han blir
väl skött. Troligen är han icke så röd
då du kommer hem, som den lilla po-
seknoppen i Saloförstret, men långt
mera söt tror jag du skall finna ho-
nom ändå.

Jag måste nu skynda till Borenius
omedan kl. liden till 5, då han skall resa.
Hälsa alla tusendfalt, men låt lik-
väl inte denna tidödande commission
tjena till ursäkt för en förlängd
vistelse i Helsingfors.

Din
R.

